

3 Μαρτίου 2022

Η μαρτυρία και το μαρτύριο του Γρηγόρη Αυξεντίου!

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά
θέματα

Κυριακή της Τυροφάγου, 3 Μαρτίου του 1957, αλλά εσύ Γρηγόρη Αυξεντίου, δεν ήσουν μια καρναβαλίστικη προσωπίδα, ένας άλλος αντί άλλος, σε μια φαντασιακή έκδοση, αλλά ο ίδιος και ο αυτός, ένα επικηρυγμένο πρόσωπο αξίας 5.000 βρετανικών λιρών! Ένας επικίνδυνος δρων αντάρτης.

Και μάλιστα δεύτερος τη τάξει σ' έναν αγώνα υπέρ ελευθερίας που είχε ένα ιδιόρρυθμο χαρακτήρα. Ήταν ένας αγώνας παράδοξος, που δεν ζητούσε την αποκοπή, την αυτονόμηση, την ανεξαρτησία αλλά αποσκοπούσε η μικρή νήσος και απέραντη Μεγαλόνησος, να... σκλαβωθεί στην μητέρα πατρίδα.

Άλλωστε, «την Ελλάδα θέλομε και ας τρώγωμεν πέτρες», όπως έγραφε το σύνθημα που φωτογράφησε ο Γιώργος Σεφέρης, το 1953, στον τοίχο ενός σπιτιού της Κύπρου!

Επρόκειτο για μια εξέγερση ενός λαού σε ερωτικό παροξυσμό εναντίον της κραταιάς Βρετανικής αυτοκρατορίας -πάλαι ποτέ ή πνέουσας τα λούσθια- για να βρεθεί στην αγκαλιά της Ελλάδας!

Γρηγόρη Αυξεντίου, εσύ είσαι το πρόσωπο του αγώνα, του παροξυσμού για την Ελλάδα, όταν ξημερώνει η 3η Μαρτίου! Και τότε, γίνεσαι οδηγός και το ολοκαύτωμα που πρέπει στις παλληκαριές. Και μου έρχεται κατά νουν ο στίχος «Δέκα λογιά οι παλληκαριές στις εννιά να δραπετεύεις/ και οι αγάπες δυο λογιά στην μια καλογερεύεις» (Διονύσης Σαββόπουλος)! Και εσύ, σκέφτομαι, επέλεξες την τρανή παλληκαριά, αλλά από αγάπες διάλεξες την άλλη! Αλλά μήπως πέφτω και λίγο έξω;

Πάντως, όπως και να έχουν τα πράγματα, οι Βρεττανοί καταζητούσαν εσένα τον εθελοντή έφεδρο αξιωματικό, ο οποίος τέθηκε πολλαπλώς σε θέση οδηγού, σιοφέρης του αγώνα, ένας από τους λίγους αγωνιστές της ΕΟΚΑ με στρατιωτική εκπαίδευση.

Σοφέρ ήταν και το επάγγελμα σου, και πάλιν μου 'ρχονται τα λόγια από μια ταινία του Κόπολα, που μου φαίνονται πως ταιριάζουν. Λέει, αγαπητέ μου σοφέρ, οδηγέ του αγώνα, πως: "Όταν οδηγείς ανθρώπους πρέπει να ξέρεις και πού τους πας"! Και έχω την εντύπωση, Γρηγόρη, πως και με τον ένα και με τον άλλο τρόπο, εσύ καλώς τους οδηγούσες!

Αλλά, πάλιν, πώς είναι δυνατόν να πολεμάς εναντίον των Βρετανών που τα έβαλαν με τον Χίτλερ και τους αιμοσταγείς Ναζί χωρίς άντρες με στοιχειώδη στρατιωτική εκπαίδευση; Μυστήριο μέγα! Πάλιν ο Ρωμιός μάχεται απερισκεπώς, δηλαδή ηρωικώς; Αλλιώς φαίνεται πως δεν είναι Ρωμιός! Μα, τότε, η ρώμη του εν ασθενεία τελειούται;

Αλλά μήπως και οι Βρετανοί θα έπρεπε να θυμηθούν τα λόγια του πρωθυπουργού τους, Τσόρτσιλ, που είπε: «Στο εξής δεν θα λέμε ότι οι Έλληνες πολεμούν σαν

ήρωες, αλλά ότι οι ήρωες πολεμούν σαν Έλληνες”!

Εκτός αν ήθελαν να κάνουν αυτοψία! Αν, δηλαδή, η ρήση αυτή ισχύει και στην εσχατιά, δηλαδή στην απεραντοσύνη του ελληνισμού, την Κύπρο! Ποιος τους ξέρει;

Μήπως, όμως, είναι Θεότρελλοι αυτοί οι Ρωμιοί; Οπότε, γι’ αυτό τα κατηχητικά ήταν οι χώροι από τους οποίους επιλέχτηκαν κυρίως οι αγωνιστές; Γι’ αυτό και τα κρησφύγετα τους, οι οπές της γης στα οποία κρύβονταν, στα όρη και τα βουνά της Κύπρου, είχαν γίνει ταχύρρυθμα ασηκητήρια για την επικείμενη αντιμετώπιση και συνάντησή τους με τον θάνατο; Και βέβαια με τον Κύριο της ζωής.

Ο Γρηγόρης Αυξεντίου με την στολή έφεδρου ανθυπολοχαγού του ελληνικού στρατού.

Και για να μην αδικούμε τους αγωνιστές, ως προς την περιορισμένη τους στρατιωτική εκπαίδευση, θα πρέπει να αποκαλύψουμε πως διέθεταν έναν μοναδικό και ιδιαίτερα δραστικό εγχειρίδιο που τους προετοίμαζε και τους ενθουσίαζε στον αγώνα αυτό. Γιατί, όση στρατιωτική εκπαίδευση κι αν έχεις και το φρόνημά σου είναι ανύπαρκτο, τσάμπα μάχεσαι!

Ναι, ήταν το βιβλίο της Αγίας Γραφής, που όχι μόνον τους εμπύχωνε προσωπικά, αλλά και τους ενθάρρυνε και τους ενθουσίαζε για να αγωνίζονται συλλογικά για την σκλαβωμένη τους πατρίδα.

Συγχρόνως, όμως, τους έκανε και να θλίβονται και να στεναχωριούνται όταν

σκότωναν τους εχθρούς τους. Άλλωστε, στο εγχειρίδιο αυτό περισσεύει και ξεχειλίζει πάντα το παράδειγμα της σταυρικής θυσίας και της αντίστοιχης αγάπη, και βεβαίως η Ανάσταση!

Και είναι αλήθεια πως τέτοιοι άνθρωποι φέρνουν σε «φιλότιμο» και τον ίδιο τον Θεό! Ας δούμε ένα παράδειγμα μέσα από την ανταρτική και κατά συνέπεια ασκητική και αναχωρητική ζωή του Αυξεντίου. Ακόμη βεβαίως δεν έβαλε το ράσο...

Όπως διηγείται η αδελφή του ήρωα Χρυστάλλα, κάποτε ο Γρηγόρης και οι σύντροφοι του ήταν κλεισμένοι στο κρησφύγετο τους για τρεις ολόκληρες μέρες χωρίς φαί και νερό. Φαίνεται, πως ο αγγλικός στρατός ερευνούσε τις γύρω περιοχές και έτσι ούτε οι ίδιοι μπορούσαν να ξεμυτίσουν και ούτε οι σύνδεσμοί τους μπορούσαν να τους τροφοδοτήσουν.

Έτσι, ο Αυξεντίου δε άντεξε κάποια στιγμή. Έδωσε μια γροθιά στην οροφή του κρησφυγέτου και είπε: “Θεέ μου, χωρίς φαγητό μπορώ! Χωρίς νερό δεν γίνεται! Πόσο ακόμη να αντέξω”;

Και πριν προλάβει να τελειώσει την φράση του, το κρησφύγετο άρχισε να στάζει νερό και τότε όλοι οι αγωνιστές γέμισαν τα παγούριά τους και ήπιαν και ξεδίψασαν! Αυτά για τον νέο Μωυσή που ήθελε να οδηγήσει τον λαό του στην γη της επαγγελίας, την Ελλάδα!

Και, που ως άλλος Μακρυγιάννης με «φωνές και παρακάλια έκανε συμφωνία με τον άγιο»! Εδώ βέβαια πιο πολύ με παράπονο! Και να, όμως, που λειτούργησε!

Οπότε, να η ζωή και η αποστολή για τα νιάτα της μαρτυρικής Κύπρου την περίοδο του αγώνα (1955-1959), το μαρτύριο! Και είναι γνωστό πόσα βασανιστήρια και μαρτύρια υπέφεραν από τους προοδευμένους, πεπολιτισμένους, με τα σπουδαία πανεπιστήμια κοσμοκράτορες Βρετανούς.

Ας έλθουμε όμως στην μέρα του Γρηγόρη! Του Γρηγόρη Αυξεντίου! Του νεομάρτυρα του νέου ελληνισμού.

Ο ίδιος είχε επιχειρήσει να σπουδάσει στην σχολή Ευελπίδων αλλά απέτυχε. Δεν υπήρχε τμήμα για ήρωες και έτσι τον παρέπεμψαν στον ελληνικό στρατό και την Σχολή Εφέδρων Αξιωματικών Πεζικού, όπου κατατάχτηκε ως εθελοντής. Αλλά και πάλιν πού να ξέρουν ότι η σταδιοδρομία του θα απογειωνόταν και θα αποθεωνόταν στον ανορθόξο πόλεμο, τον ανταρτοπόλεμο, κάτω από ένα ορθόδοξο μοναστήρι της Κύπρου. Και τι μοναστήρι; Του Μαχαιρά! Που μάχαιραν έδωσες, μάχαιραν θα λάβεις!

Οι πληροφορίες θέλουν τον Γρηγόρη μαζί με το όπλο του, να περιβάλλεται και το ράσο των μοναχών, που κι αυτό βεβαίως ενίοτε μυρίζει Κούγκι και μπαρούτι! Αλλά ο ίδιος, και για την ώρα, πλήρης καλογερικής κοσμιότητας και χάριτος, κερνά μοναστηριακά κεράσματα τους δήμιους του στρατιωτικούς Βρετανούς αναζητητές του, που έφταναν στον Μαχαιρά!

Αλλά πού να καταλάβουν πως το πυρφόρο ράσο του ήταν παραδοσιακά τόσο εύφλεκτο σε άκτιστο φως και σε προμηθειική φωτιά, έτοιμο πάντα να γίνει παρανάλωμα και ολοκαύτωμα θείας μαρτυρίας και μαρτυρίου;

Τέτοιες μέρες, τέλος Φεβρουαρίου -που είναι και η ημέρα γενεθλίων του Γρηγόρη (22 Φεβρουαρίου)- και αρχές Μαρτίου οι Βρετανοί αναζητούν τον αντάρτη και δήμιο της αυτοκρατορίας τους και όχι καλόγερο και κεράσματα... φέροντα!

Όπως και να έχει, Γρηγόριε νεομάρτυρα, θα έπρεπε να εντοπιστείς, να συλληφθείς, να ανακριθείς, να βασανιστείς, να ομολογήσεις, κάτι που θα ισοδυναμούσε με χάπι εντ για την... ξεπεσμένη αυτοκρατορία! Γιατί μάλλον θα πίστευαν πως τα δικά τους βάσανα τέλειωναν πλέον εκεί. Το δίχως άλλο θα νόμιζαν πως και τον αρχηγό Διγενή θα τους παρέδιδες!

Αυτό δεν φοβόσουν και εσύ; Έλα παραδέξου το! Τι... δειλία να κρύβεσαι και να μην παραδίδεσαι και να πολεμάς μόνος; Με τρία τάγματα; Δεν ήταν τρεις διμοιρίες, δεν ήταν τρεις λόχοι! Και βέβαια έφαγες και μερικούς, ενώ έσωσες όλους τους συντρόφους σου!

Και εσύ μέσα στο χώμα το ελληνικό! Ένα με το χωμάτινο περίβλημα που σου πρόσφερε το κρησφύγετο και τη δική σου υλική υπόσταση. Μα η ψυχή σου πετούσε! Δεν πιανόσουν! Αλλά εμένα με απασχολεί το χώμα! Δεν στέκομαι τυχαία. Όταν έφτασες στην Ελλάδα, πετώντας με αεροπλάνο, έσκυψες και φίλησες το χώμα το ελληνικό!

Δεν ήσουν ήρωας αλλά ένα μικρός Κύπριος! Που μόλις είχε τελειώσει το σχολείο! Φαντάζομαι, όμως, μικρέ μου ήρωα, πως φιλούσες την ίδια την Ελλάδα! Την "άλλη μάνα που βρήκες και σε φρόντιζε", όπως έγραψες στην μητέρα σου! Γιατί, από ελληνικά χώματα είχες φύγεις! Και από ελληνικές αγκαλιές! Έτσι δεν είναι;

Και τώρα, καθώς μπαίνει η 3η Μαρτίου του 1957, πολεμάς για την απελευθέρωσή τους! Και να, μέσα στα ελληνικά χώματα που αγάπησες, χοϊκέ και υψιπετή σταυραετέ του Μαχαιρά, θα δώσεις την μάχη με τον θάνατο, την ζωή, την αξιοπρέπεια και την ελευθερία! Και πυρίκαυστος θα αναγεννηθείς και θα

ανατείλεις μάρτυρας και μαρτυρία του αγώνα!
Τότε, νυν και αεί και στους αιώνας των αιώνων!

Πηγή: pemptousia.gr